

vending, der allerede med stor Styrke er gjort gjældende ved Lovforslagets første Behandling, og som man derfor anser det usødvendigt her udførligen at komme ind paa. Det Ubillige i, at en stor Eiendomsbesidder, der lader sin Eiendom drive for egen Regning, men som ikke kan paalignes Skat efter Formue og Leilighed, fordi han ikke bor i Sognet, altsaa ikke kommer til at bidrage efter Formue og Leilighed til Snekastningsudgifterne, men desuagtet oppebærer fuld Betaling af Kommunens Kasse for det Snekastningsarbejde, der udføres fra hans Eiendom, behøver ikke nærmere Paavisning; og som en Modsætning hertil, som et Exempel paa Forurettelse i den omvendte Retning, kan nævnes det Tilfælde, at en Eier har bortforpagtet sin Eiendom, men er forbleven boende i Sognet. I dette Tilfælde præsteres Snekastningen af Forpagteren, der altsaa ogsaa oppebærer Betalingen, medens Eieren desuagtet gennem sin Formue- og Leilighedsstat kommer til at yde et væsentligt Bidrag til Snekastningsudgifterne. Det kan i det Hele taget i Almindelighed siges, at Betalingssystemet vil forrykke Forholdet mellem Eier og Forpagter, idet Forpagtningskontrakterne i Reglen indeholde den Bestemmelse, at Forpagteren skal udrede alle kommunale Byrder, og det altsaa maa antages, at dertil er taget Hensyn ved Faktattelsen af Forpagtningsafgiftens Størrelse. Naar nu en af disse kommunale Byrder paa en Maade afløses derved, at der gives Betaling, og denne Betaling efter Lovforslaget utvivlsomt maa tilfalde Forpagteren, ligger deri en Forurettelse mod Eieren; og selv om det ikke maatte være meget store Beløb, der i Almindelighed vil være Tale om, skjøndt de kunne være det, er dette dog en meget væsentlig Indvending paa Grund af Tilfældets Hyppighed, da der vel neppe gives mange Sogne, hvor der ikke findes et Forpagtningsforhold Sted om en større eller mindre Eiendom.

Naar Flertallet saaledes ikke, efter hvad i Foregaaende er udviklet, har kunnet gaa ind paa Lovforslagets Bestemmelser om Snekastningsbyrdens Udredelse, har det dernæst — i Gæjsendelse af, at en Forandring i den bestaaende Tilstand er ønskelig, forsaavidt man derved haaber at kunne opnaa tildels at fjerne

de Anker og Tvivl, som paa forffjellig Maade ere komne frem — været Gjenstand for Overveelse, i hvilken Retning man i saa Henseende burde gaa, og medens et Mindretal (Griffen og S. N. Jacobsen og subsidært Bonne) da har ment, at burde slaa ind paa en ny og hidtil uprøvet Vej, har Udvalgets Flertal troet det rigtigere og lempeligere, at Sagen ændres paa Grundlag af det allerede Bestaaende og gennem en Ordning, hvormed Kommunerne ere nogenlunde tilvante.

Det kan her være Stedet at forudskikke den Bemærkning, at hele Udvalget er enigt i den Ansættelse, at Tiden nu turde være kommen til at fritage Husmænd og Indsiddere fra at opstilles som en særskilt Klasse af Skatteydere, der, fordi de ikke evne at skatte i Penge, skulle yde et Bederlag til Kommunen gennem deres personlige Arbejde; Udvalget finder, at den Grundsætning bør slaas fast, at Arbeideren, der kun har det Nødtørstige til Livets Ophold, ikke bør direkte beskattes enten paa den ene eller paa den anden Maade, og man foreslaar derfor, at det Husmænd og Indsiddere hidtil paa hvilende Pligtarbejde til Kommunen aldeles bortfalder.

Naar Flertallet nu har ment at kunne tage som Udgangspunkt, det i Loven af 30te December 1858 opstillede Grundlag for Arbejdsfordeling, har man derved havt for Øie, at Ankerne imod den nu bestaaende Ordning — uden Hensyn til det tvivlsomme Spørgsmaal om Omfanget af den Husmændene paa hvilende Forpligtelse til Snekastningsarbejde, der efter det nys Anførte haabes løst paa en ialtfald for Husmændene fuldkommen tilfredsstillende Maade — ikke gaa ud paa Mistillid til Brugbarheden af de Faktorer, der ere givne i den navnte Lov, men derimod paa Misnoie med den Maade, hvorpaa disse Faktorer ganfle vist i Overensstemmelse med Loven, ere benyttede til at danne Snekastningsregulativerne.

Loven af 1858 bestemmer nemlig, at Regulativerne skulle forfattes af Amtsraadet for større eller mindre Kredse i Amtsråadsdistriktet efter foregaaende Konference med Sogneraadene, og denne Bestemmelse er de fleste Steder praktisk udført paa den Maade, at der for hver